

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Nogle gange bliver dansk politik og den politiske debat så sørgelig endimensionel, så flad, fuld af polemik og anklager i stedet for at være løsningsorienteret. Jeg synes egentlig, at det sidste indlæg, vi hørte her, skrabede bunden. Altså, én arbejdsløs er en arbejdsløs for meget. Den her regering har ført en økonomisk politik og en arbejdsmarkedspolitik, som har gjort, at vi har haft et historisk lavt niveau for ledigheden. Det har vi gjort, fordi det har været vores målsætning at få bragt ledigheden ned, samtidig med at vi har øget arbejdsudbuddet og udvidet arbejdsmarkedet, fordi vi gerne ville have, at der blev skabt vækst. Og vækst skabes ved, at der kommer flere i arbejde og der er mange arbejdspladser. Så er det altså lidt forstemmende og lidt indsnævrende, at man så skal blive beskyldt for at ville vende sig flere ledige.

Det samme har været gentaget i flere af de ordførertaler, der har været. Nu står vi her og snakker om en likviditetspakke til virksomhederne, og så fokuserer man på, at det, at man skaber en likviditetspakke, jo så ikke gør noget ved byggeriet eller ved efterspørgslen. Nej, det er rigtigt, men så må man lige prøve at løfte blikket en enkelt gang fra det konkrete lovforslag og se på, hvad det er for en sammenhæng, den her pakke skal indgå i. Altså, en gang imellem kunne jeg godt ønske mig, at vi lod være med sådan at stille ting op over for hinanden, som ikke er rigtige.

Jeg havde egentlig tænkt mig bare sådan at være glad for, at der var udtrykt bred støtte til forslaget, men med frygt for at starte en større diskussion vil jeg sige, at regeringen startede finansloven for 2009 med at gøre den ekspansiv, at pumpe penge ud, både i form af højere offentlige udgifter, et større anlægsbudget og skattelettelser. Så har man i efteråret lavet en bankpakke, der sikrede overlevelsen for de danske finansielle institutter. Vi har her i 2009 lavet en kreditpakke, som jeg tror er virkningsfuld, men som ikke virker endnu. Jeg vil vende tilbage til, hvilke konsekvenser det så har.

Så har en bred kreds af Folketingets partier, hvilket mig bekendt – jeg undskylder, hvis jeg husker forkert, men det er, som jeg husker det – faktisk er alle partier bortset fra Enhedslisten, lavet en transportaftale, der fremrykker investeringer for 5 mia. kr., der sætter gang i anlægssektoren, der gør, at nogle af de ledige byggearbejdere kommer i gang, at medarbejderne i nogle af

de entreprenørfirmaer, der har haft nedgang, kan gå et andet sted hen, fordi vi fremrykker initiativer.

Altså, verden er ikke endimensionel. Vi er ikke løsrevet fra hinanden, vi hænger sammen. Som en af de store danske forfattere engang sagde: Vi er hinandens forudsætninger, vi er hinandens verdener. Det er, som om nogle – jeg ved ikke, om det er af polemiske årsager – sådan vil forsøge at pille alting fra hinanden og kigge på én brik uden at se på, hvilket puslespil den ligger i. Det her puslespil er sikkert ikke lagt færdigt. Det kan godt være, at krisen er så fundamental og dyb, at vi kommer til at lave flere udvidelser af puslespillet, at lægge flere brikker til, inden vi er færdige. Men så lad os dog tage det ærligt og erkende, at tingene så er i forbindelse med og hænger sammen med hinanden, i stedet for at sige, at nu gør vi så det her, og så ser vi helt bort fra, hvad der sker af andre ting, at kommunernes anlægsbudgetter er højere.

Ville vi gerne have haft dem højere? Ja, det skal jeg være den første til at anerkende. Kommunerne ville gerne have haft endnu højere anlægsbudgetter, men de er højere i år, end de var sidste år. Ville vi gerne have fremrykket investeringer? Ja, men det er også det, vi har gjort i fællesskab – rigtig mange partier i fællesskab. Verden er altså ikke endimensionel.

Jeg erkender, at vores kreditpakke, hvor vi stiller ansvarlig kapital til rådighed for den finansielle sektor, ikke virker endnu, for der er nogle trin, der skal tages i pengeinstitutterne, fra vi vedtager pakken i Folketinget, til de beslutter at gå ind i kreditpakkens ordninger, til de får rejst kapital på de internationale markeder, og til de kan begynde at låne den ud. Og i den periode, indtil kreditpakken kommer til at virke, tror vi på, at den her 6 måneders forøgelse af virksomhedernes likviditet er en hjælpende hånd.

Hr. Niels Helveg Petersen har sikkert ret i, at det godt kan være, at der vil være nogle virksomheder, som går ned i den periode, og at vi som stat, som samfund, som kreditor taber pengene. Men må jeg ikke stille det modgående spørgsmål: Hvor mange ville være gået ned, hvis ikke vi gjorde noget? Og ville vi være det bekendt over for medarbejderne i de virksomheder, der ville lukke på grund af likviditetsvanskeligheder, at vi ingenting gjorde, fordi vi ikke vidste, om krisen var ovre om 6 måneder?

Jeg synes ikke, at vi ville kunne være det bekendt, og derfor er jeg egentlig meget glad for, at vi nu, som faktisk ved flere andre lejligheder,